

Publicerad 2008-02-10 19:52 av ensamhet

mina tårar och minnen har jag sparat i en tung säck som jag aldrig kommer kunna göra mig av med.

hennes tårar som rann när hennes
känsla över oduglighet nått botten
har jag sparat i mitt minne
som ett kyligt överdrag av en sorts kärlek
med en omtanke nervispat i hela
smörjan. det är bara en början
på livet

pappa, mamma grät dagen före julafton
hennes ansiktsuttryck
dog den dagen samtidigt som hennes själ
drog upp sin rot och förflyttade sig
till någon annan eller något annat
hennes minnen bakom ögonen
behövs inte längre utan dom döver hon
nu på helgerna på precis samma sett som du

mamma, pappa ringde häromkvällen och
bad mig komma ner dit
hans betonade vokaler är ett bevis på
att spela nykter är ett svårt spel
berusandet blir en drog
en sjukdom
och varför kan jag inte få vara läkemedlet
varför kan inte mina sjukt
tusen många dikter som jag skrivit om dig
såra dig så mycket till en ny förändring?

det ligger ombäddat inom mig
i ett ömt hjärta
i ett liv som faller isär som
ett par svaga knän som inte orkar
de tunga höghusen som jag bär efter
men,
jag kommer aldrig kunna släppa
den tunga påsen med sparade tårar och minnen
som väger så tungt och ont inom mig

ska jag stanna här då
och aldrig gå vidare?
jag är instängd i mitt eget höghus
som jag bär på mina axlar
jag är här för att stanna
med dig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ensamhet med Poeter.se id #16172 innehar upphovsrätten